

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně: T.H.D.**, nar. ... státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem ..., *zastoupené Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem v Praze, Na Pankráci 820/45*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2017, čj. MV-149152-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2017, čj. MV-149152-4/SO-2017 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 1.9.2014, čj. OAM-31971-8/DP-2014 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 42a odst. 6 písm. a) ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Důvody žaloby

Napadené rozhodnutí označila žalobkyně za nezákonné, nepřezkoumatelné a předčasné a tvrdila, že správní orgán porušil práva a oprávněné zájmy žalobkyně, když žalobkyni nevyzval k odstranění vad žádosti a bez dalšího žádost zamítl.

Výrok napadeného rozhodnutí není v souladu se zákonem, je nepřezkoumatelný, když nekoresponduje s odůvodněním. Žalovaný správní orgán ve výroku uvedl, že důvodem zamítnutí žádosti je nesplnění podmínky § 42a odst. 6 ve spojení s ust. § 42a odst. 1 písm. a) ZPC, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uzavřel, že dle názoru správního orgánu žalobkyně již není manželkou cizince s povoleným pobytem. Přesný důvod/výrok pak nespecifikovala, ani blíže v odůvodnění nerozvedla. Napadené rozhodnutí tak nesplňuje požadavky na řádný soulad výroku a odůvodnění dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), když zákon o pobytu cizinců výslovně upravuje a zná důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalovaný správní orgán rovněž pochybil, když žalobkyni za aplikace nesplnění podmínky § 42a odst. 6 ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) ZPC tuto nevyzval k odstranění vad žádosti v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, kdy v souladu s dispoziční zásadou to byla právě žalobkyně, kdo řízení o žádosti primárně „ovládala“. Pokud bylo důvodem nesplnění podmínky, respektive nedoložení listinného dokladu, měl žalovaný správní orgán povinnost před vydáním meritorního rozhodnutí žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti. Tím, že správní orgán takto nepostupoval, zkrátil žalobkyni na jejích právech v rámci řízení o žádosti. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné rovněž nepřezkoumatelné.

Dále žalobkyně namítala, byť takovou povinnost správním orgánům zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, byly správní orgány povinny vypořádat se s přiměřeností zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně, která v rámci povolení k pobytu pobývá na území České republiky již od roku 2012, se zásahem do jejího soukromého a rodinného života, když jí byl pobyt udělen za účelem „sloučení rodiny“. Žalobkyně byla držitelkou povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem panem V.T., nar. ... Za takové situace bylo dle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud se týká dopadu do jejího soukromého a rodinného života. V té souvislosti žalobkyně odkázala na § 174a ZPC a namítala, že prvostupňový správní orgán hodnotil tuto problematiku paušálně, neprovedl žádný úkon, v rámci kterého by vstoupil do styku s žalobkyní ani není zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování dospěl k závěru o přiměřenosti negativního rozhodnutí. Žalovaný pak zcela rezignoval na zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a to především v tom kontextu, kdy jí bylo vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny již v roce 2012. S odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, sp.zn. 7 As 142/2011, který v odůvodnění výroku dovodil: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti,*

hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen jako „ESD“) ze dne 28. 5. 1985 ve věci Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království (stížnost i č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci Marckx proti Belgii (stížnost č. 6833/74)“ Žalobkyně na základě uvedeného namítala, že správní orgán (byť povinen) zcela odmítl zkoumat zásah do jejího soukromého a rodinného života, neprovedl k této otázce žádné dokazování, a to zcela bez ohledu na skutečnost, že byl žalobkyni udělen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, a to již v roce 2012. Napadené rozhodnutí je tak v této otázce dle žalobkyně nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobu zamítnout. Zopakovala, že žalobkyně nesplnila podmínku § 42a odst. 6 písm. a) ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) ZPC, neboť její manžel měl povolen pobyt pouze do 7.8.2014 a nepožádal o jeho prodloužení.

K námitce, že nebyla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, žalovaná uvedla, že se nejednalo o vadu podané žádosti ve smyslu uvedeného ustanovení, proto nebylo povinností správního orgánu žalobkyni vyzývat k jejímu odstranění. Z cizineckého informačního systému nevyplývá, že by bylo někdy žalobkyni vydáno povolení k trvalému pobytu. Ze spisového materiálu a informačního systému cizinců vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 14.7.2014 do 7.8.2014 a dne 21.7.2014 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a ZPC. Ačkoliv žalobkyně žádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, z žádosti a informačního systému cizinců bylo zjištěno, že nemá žádného rodinného příslušníka, který by pobýval na území České republiky. Manžel, dítě, rodiče a sourozenci žalobkyně se zdržují v zemi jejího původu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

*Právní hodnocení**A.*

V žádosti žalobkyně uvedla k předchozímu pobytu na území České republiky období od 19.7.2014 do 7.8.2014 a důvodem označila „sloučení rodiny“. Dle Cizineckého informačního systému pobývala žalobkyně na území České republiky na základě víza, jehož důvod byl „rodinný – žadatel je manžel +/-“, s platností od 14.7.2014 do 7.8.2014. Vízum bylo žalobkyni uděleno jako manželce státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, D.V.T., narozeného ..., který měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání naposledy s platností od 9.8.2012 do 7.8.2014.

Žalobkyně podala dne 21.7.2014 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. V žádosti označila cizincem, se kterým jí má být umožněno společné soužití rodiny na území, manžela D.V.T., nar. ...

O žádosti žalobkyně bylo rozhodováno podle § 42a odst. 6 písm. a) ZPC: „*Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se cizinci udělí, jestliže cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců; jde-li o sloučení manželů, současně musí každý z nich dosáhnout věku 20 let.*“ A podle § 42a odst. 1 písm. a) ZPC: „*Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.*“

Z Cizineckého informačního systému bylo v řízení o žádosti žalobkyně zjištěno, že platnost posledního povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání manžela žalobkyně D.V.T., nar. ..., uplynula dnem 7.8.2014. Manžel žalobkyně nepožádal o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu a po tomto datu nedisponoval jiným pobytovým oprávněním. V řízení tak bylo prokázáno, že manžel žalobkyně nebyl v době rozhodování o žádosti žalobkyně držitelem povolení k dlouhodobému pobytu (ani povolení k trvalému pobytu) a nebyla tak naplněna základní podmínka ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) ZPC. Prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim (přípis doručen žalobkyni 20.8.2014). Žalobkyně však svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí nevyužila, což nebránilo prvostupňovému správnímu orgánu rozhodnout o žádosti po marném uplynutí lhůty pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán při rozhodování vycházel zcela správně z obsahu žádosti žalobkyně a z informací získaných z Cizineckého informačního systému.

Prvostupňový správní orgán proto správně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny se neuděluje z důvodu nesplnění podmínky uvedené v ust. § 42a odst. 6 písm. a) ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) zák. 326/1999 Sb.*“

Není správné tvrzení žalobkyně, že výrok prvostupňového rozhodnutí není v souladu se zákonem a je nepřezkoumatelný, protože nekoresponduje s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroku prvostupňového rozhodnutí. Jsou zde označeny podklady pro jeho vydání (obsah žádosti žalobkyně a zjištění učiněná z Cizineckého informačního systému), uvedena jsou ustanovení § 42a odst. 6 písm. a) ZPC a § 42a odst. 1 písm. a) ZPC, podle nichž bylo o žádosti žalobkyně rozhodováno. Je zde uvedena úvaha, kterou se prvostupňový správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Závěr prvostupňového správního orgánu zní: *„Protože Váš manžel v současné době nedisponuje platným povolením k dlouhodobému ani k trvalému pobytu na území ČR a správnímu orgánu není znám jiný možný nositel oprávnění, nelze Vám pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 42a odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 42a odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. vydat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť od 08.08.2014 nejste manželem cizince s povoleným pobytem v souladu s ust. § 42a odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.“* Uvedené odůvodnění výroku prvostupňového rozhodnutí je postačující, neboť vystihujícím způsobem vyjadřuje, z jakých skutkových zjištění prvostupňový správní orgán dovozuje nesplnění základní podmínky stanovené v aplikovaných ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Není proto správné tvrzení žalobkyně, že nebyl specifikován přesný důvod zamítnutí žádosti a v odůvodnění nebyl blíže rozveden. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a není nepřezkoumatelné.

Rovněž žalovaná nepochybila, když se na základě obsahu správního spisu a údajů získaných z Cizineckého informačního systému ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu, a podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Na základě toho, co již bylo uvedeno k důvodům pro zamítnutí žádosti, je nutno i ohledně výroku napadeného rozhodnutí žalované konstatovat, že není nezákonný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody, na základě kterých se žalovaná ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu. Žalovaná k tomu správně uvedla, že *„z dikce zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území je cizinci uděleno, pokud cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny na území, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu. Ze spisového materiálu vyplývá, že tato podmínka nebyla v případě účastnice řízení splněna, jelikož jejímu manželovi doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uplynula dne 7. 8. 2014, přičemž si nepožádal o prodloužení doby jeho platnosti.“* Rovněž výrok napadeného rozhodnutí proto není nepřezkoumatelný, je v souladu se zákonem (§ 89 odst. 2 a § 90 odst. 5 správního řádu) a koresponduje s odůvodněním.

Soud se ztotožňuje s žalovanou, že prvostupňový správní orgán zjistil v řízení o žádosti žalobkyně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Skutková zjištění posoudil podle § 42a odst. 1 písm. a) ZPC a dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky v tomto ustanovení stanovené pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

B.

Nedůvodnou je námitka, že žalovaný správní orgán pochybil, když žalobkyni za aplikace nesplnění podmínky § 42a odst. 6 ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) ZPC tuto nevyzval k odstranění vad žádosti v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně podala k prvostupňovému správnímu orgánu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a jako důvod označila společné soužití s manželem, který je cizincem, jemuž byl dlouhodobý pobyt na území povolen. Z obsahu podané žádosti je zřejmé, že se jednalo o žádost, která ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu měla náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu (z podání bylo patrné, kdo je činí, které věci se týká a co je jím navrhováno) a bylo z ní patrné, co žadatelka žádá. Nepřipadal proto v úvahu postup podle § 45 odst. 2 správního řádu, podle něhož: „*Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“ Prvostupňový správní orgán neměl důvod vyzývat žalobkyni k odstranění vad žádosti. Rovněž žalovaná neshledala z těchto důvodů obdobnou odvolací námitku důvodnou a svůj závěr podpořila odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2011, čj. 4 As 23/2011-88 (dostupný na www.nssoud.cz), kde je uvedeno: „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, které vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ust. § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.*“

Soud proto činí závěr, že prvostupňový správní orgán, resp. žalovaná, nepochybily, když žalobkyni nevyzvaly k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu. Důvodem nesplnění podmínky § 42a odst. 1 písm. a) ZPC nebylo nedoložení listinného dokladu, jak zmiňuje v žalobě žalobkyně, proto nebylo povinností prvostupňového správního orgánu před vydáním meritorního rozhodnutí žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti. Žalobkyně nebyla v řízení o žádosti postupem prvostupňového správního orgánu, resp. žalované, zkrácena na svých právech. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto nejsou z tohoto důvodu nezákonná.

C.

Nedůvodnou shledal soud námitku porušení § 174a ZPC, podle něhož: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

Zákon o pobytu cizinců explicitně stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 174a ZPC pak stanoví, jaká hlediska je správní orgán povinen posuzovat, pokud uvedená povinnost vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán v souvislosti s posouzením přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně správně odkázal na směrnici Rady č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, kde je stanoveno, že členské státy při zamítnutí žádosti berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu. Konkrétně pak uvedl: „V rámci prošetřování bylo správním orgánem zjištěno, že Váš manžel nemá na území České republiky v současné době povolen dlouhodobý ani trvalý pobyt a Vy jste na území teprve necelé dva měsíce, nemohlo tudíž dojít k vytvoření žádných zásadních vazeb v České republice, zásah do rodinného a soukromého života tudíž není nepřiměřený. Na území České republiky nemáte dle údajů ve Vaší žádosti žádné další příbuzné. Rodinné, kulturní a sociální vazby máte dle Vaší žádosti v zemi původu, neboť ve Vietnamu žije Vaše dítě (D.T.A., nar. ...) i oba Vaši rodiče a sourozenci. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem došel správní orgán k závěru, že vydání rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.“

V odvolání žalobkyně namítala, že si prvostupňový správní orgán nepředvolal ji ani jejího manžela a nevykonal ani jiný úkon směřující k objektivnímu zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně v odvolání netvrdila žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo nutno při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nad rámec toho, co bylo uvedeno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zohlednit. Žalovaná proto zcela v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala: „ačkoliv si účastnice řízení žádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, z žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a informačního systému cizinců bylo zjištěno, že účastnice řízení nemá žádného rodinného příslušníka, který by pobýval na území České republiky. Manžel, dítě, rodiče a sourozenci účastnice řízení se zdržují v zemi jejího původu a účastnice řízení pobývá na území České republiky teprve od roku 2014.“ Případný je v té souvislosti odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, kde je uvedeno, že „zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“

K tomu soud uvádí, že v daném řízení nebyl vysloven zákaz pobytu žalobkyně na území České republiky. Bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a žalobkyně jako důvod uváděla společné soužití s manželem, cizincem, který má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt. V řízení o žádosti však bylo prokázáno, že žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení tohoto dlouhodobého pobytu, a to pro nesplnění základní podmínky stanovené v § 42a odst. 1 písm. a) ZPC, když doba povolení k dlouhodobému pobytu manžela žalobkyně uplynula a manžel žalobkyně

o její prodloužení nepožádal a v době rozhodování o žádosti žalobkyně nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, od kterého by se oprávněnost žádosti žalobkyně mohla odvíjet. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny podmínky pro vyhovění žádosti žalobkyně, je nutno způsob, jakým posoudil prvostupňový správní orgán, resp. žalovaná, přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, posoudit jako dostatečný, a to rovněž za situace, že žalobkyně v odvolání ani nyní v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo nutno v té souvislosti posoudit.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 28. února 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.